

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Nikdar tisti ni še bil zaljubljen.

Po Petöfiji prevel V.

Nikdar tisti ni še bil zaljubljen,
Kdor „Ljubezen sužnost je!“ veli.
Saj ne veže, le peroti daje,
Meni daje jih, me oprósti.

Takih perotnic še ptica nima,
Kakor duhu jih ljubezen dá;
Zemlje krog mi mnogo je premajhen,
Ž njimi da poskusim lét le-tá.

V angelske vrtove se dvignjem,
Gôr v nebeške visočine kras,
A v tem vrtu žarovite cvetke,
Zvezde svitle v vence berem jaz.

Jedva žar nebeški me objél je,
Že sem v zemlji, kjer je večna noč:
Zrem Bogá, nebó — peklo, hudiča,
V hipu to stori perotnic moč.

Ko me lét dviguje gôr v višave,
Ní prostora, ní ga časa več,
Od vstvarjenja plavam pa do dneva,
Ko napóči svetu dan sodéč.

In ko plavam v peklu in nebesih — —
Muke vse, ki peklo jih pozná,
Vso sladkóst nebés le v enem hipu
Lét le-tá okusiti mi dá.

V koši v Pariz.

Spisal Vinko Lapajne.

Celovec, 9. aprila.

Ker se je bil Anžé tako upijanil, da ga nisem mogel spraviti po stopnicah v sobo, vrgel sem ga na peč, kjer je takoj zaspal; jaz pa sem šel še nekoliko na krok.

Po polnoči prišel sem nasičen posvetnega veselja pred Figabirtovo gostilno, toda ko sem hotel vstopiti, odpró se vrata in Anže plane ven kričaje: „Ježeš! hudič, hudiča, hudiči so za menoj.“ S prvega mislil sem, da je dobil Anže vsled preobilo užite pijače „delirium“, toda ko ni bilo mogoče potolažiti ga in je prav resno pripovedoval, da sta dva hudiča v sobi, se mi je vendar čudno zdelo, kaj bi moglo to biti.

„Le pojdi z menoj v sobo,“ dejal sem, „ti se motiš; to bo kaj drugega.“ Z velikim naporom pregovoril sem ga, da je šel z menoj, ali pravo za pravo za menoj v sobo, držeč se krčevito mojega ne-Pariškega „Cula“. Vstopivši v sobo prižgem luč in kaj vidim? Dva dimnikarja ležala sta na peči in spala. Dimnikarja prišla

sta namreč po noči in ker nesta dobila postelje, ulegla se vsak na jedno stran Anžeta. Po noči se je bil Anžé zbudil vsled velike žeje, kojo je itak vedno imel, luč prižgal in pri tem zagledal levega dimnikarja, kojega je — ker je bil še ves omočen vina — imel za hudiča. Hoteč na drugi strani raz peč, zadel se je v drugega hudiča in na to prikričal ven.

Ko je bil Anže potolažen, pil je še s hudičema nekaj litrov vina, vendar ni mogel dolgo pozabiti prebitnega strahu.

Drugo jutro odpotovala sva iz Ljubljane.

Iz Ljubljane gre se v Pariz skozi Šiško. Šiška je zelo manjša od Ljubljane, čeravno je jako blizu Ljubljane in ima dovolj prostora k večjemu razvoju. Zakaj se ni Šiška tako razvila kakor Ljubljana, mi ni znano; gotovo je bila sezidana mnogo pozneje. Pri g. Juvanciču pokušala sva izvrstnega tropinjea, kojega priporoča proti „flanelci“. Tropinjec je res izvrsten, dokaz, da letos po lanskem užitem tropinjeci nesem dobil „flanelce“.

To je prava „antiflanelca“ in boljši kakor „anti-pyrin“.

Po dolgočasni hoji preko Vižmarja, Medvod prišla sva v Loko. Loka je starodavna vas in bode menda v kratkem vzdignena v mesto, posebno ker je tam vse tako na „glonc“; radi tega so tudi prestavili Nemci Loka za „Lack“.

V Loki nosi vse Lackstifletten in dame pijó popoldne kaj rade „a Lackerl Café“.

Prideva v Kranj. Kranj je radi tega zelo imenitno mesto, ker nosi ime dežele. Nekdaj ni bil Kranj mesto, tem več samo grad, ki je pozneje avanzoval v vas, trg in poslednjič mesto; dokaz, da se zove v nemškem *Krainburg*.

Kakor v Loki, so tudi v Kranji dekleta nedolžna. Prebivalci so moškega, ženskega in srednjega spola.

Kranj bode v teku časa veliko mesto. Velike priprave delajo se v povzdigo mesta: Voda za električno razsvetlavo je pripravljena kakor tudi „dynamo“-stroji na Dunaji — samo nakupiti jih bode treba. V tem sta si jednaka z Ljubljano, da je Kranj po noči ravno tako temen. V Kranji nastanila sva se z Anžetom „Pri stari pošti“; nove pošte menda še nima. Greoč iz Kranja proti Trziči pokazal sem Anžetu Triglav. Zakaj se pravi tej gori Triglav? prášal sem Anžeta. „Menda zato,“ dejal je, „ker ima tri glave.“ „Bravo! si pa že prebrisan. Koliko glav bi ta imel, ako bi bila midva na Triglavu?“ Potem bi imel Triglav pet glav,“ odrezal se je Anže. „Nesem mislil, da znaš do pet šteti,“ odgovoril sem mu. Dospela sva v Trzič. V Trziči Slovenci konec jemljejo. Do Trziča izhajala sva z Anžetom s slovenščino, toda v Trziči in od tu naprej moral sem posluževati se blažene nemščine. Nemci Terziški so prave čiste nemške krvi — „echte, unverfälschte Deutsche,“ dočim se Slovenci mej seboj ponarejamo. Dekleta séveda nedolžne. Ko sva se v neki gostilni napila Sternovega „unverfälschten Wein“ pomikala sva se proti Ljubelju.

Na Ljubelj šel je Anže jako težko, ker se mora iti navzgor. Svetoval sem mu radi tega, naj oprta koš spredaj, ker bo potem laže hodil kajti vsa teža bode spredaj in ne zadek. In res! Anže je obesil koš na prsa in šlo je boljše v grič. Mej potjo ni nobene gostilne. Anže in jaz bila sva zelo lačna in si namenila pri prvi hiši, kojo bodeva srečala, prositi gospodinje kaj gorkega. Prideva v neko bajto. Jaz prašam ženico, je li ima kaj za prigrizniti, toda ona bila je skopa in ni hotela ničesar dati. Tu se je pokazala zopet Anžetova prebrisana butica. Anže, vedoč, kako so ženske radovedne, zidal je svoj načrt na to žensko slabost.

„Mati, ste že jeli klinov močnik?“ prašal je Anže ženico. „Ne,“ bil je odgovor. „Če bi bila vi tako prijazna in mi posodila lonec z vodo, pokazal bi vam, kako se naredi klinov močnik.“

Žena je bila res radovedna videti, kako se naredi močnik brez moke in drugih ingrediencij — samo od klina. Prinese lonec vode, Anže zakuri na ognjišči in kmalu je voda vrela. Potem naredi Anže od lesa klin in ga utakne v vodo. Žena je bila vedno bolj radovedna. Ko se je klin delj časa kubil, pravi Anže: „Mati, kaj bi mi ne dali pergišča soli?“ Žena mu tudi tega ne odreče in prinese nekoliko soli. Za nekoliko časa oglasi se Anže: „Tudi nekoliko turščine moke bi ne škodilo.“

Žena radovedna, kaj bo iz tega, prinese mu tudi moke. In ko je bila moka kuhana, naprosil je Anže še nekoliko, toda le nekoliko masla, da bode klin zabelil. Tudi to je dobil. Jaz sem bil kmalu pogruntal Anžetov način preslepariti ženico. Ko je bil torej močnik s klinom

v lonci kubil in zabeljen, vzela je klin iz lonca in vliil v skledo. „Vidite, mati,“ dejal je, „tako se skuha klinov močnik!“ Ne vem, je li ženica pozneje spoznala, da je bila prekanjena. Po zaužitem klinovem močniku šla sva naprej in prišla na Ljubelj. Ljubelj je soteska, toda Anže je vedno dejal le soseska — soteska si ni mogel zapamtiti. Ljubelj je znan radi svojega „Normalangriff-a“. „Normalangriff“ se zove radi tega, ker mora sovražnik toliko časa napadati sotesko, da nasprotniku nedostaje smodnika — potem z lehkim trudom vzeme sotesko. Na Ljubelji bere se na vsacem oglu: Kiselak. Bil je namreč Anglež, ki se je pisal Kiselak in hotel na vsak način postati popularen; radi tega je povsod, kjer je potoval, vrezaval svoje ime v kamen, na zidovje itd. Drugi, kateri neso vedeli, kaj to pomenja, posnemali so ga in v kratkem bilo je po vsem svetu, na vsakem kraji i Kiselak. Čez Ljubelj prišla sva v Celovec. Toda o Celovci

— (prihodnjič.)

„Čujete, Vrabec, to vender ne gre! Vse mesece neste nič znali, zdaj na konci pa tudi ne! Zakaj vam pa latinščina smrdi?“

— „Sévda smrdi, ker je že davno mrtva!“

Kratek spomin.

Ruski poročnik R. dá popoldne pri odhodu z dóma svojemu slugi dva srebrna rublja, da bi mu kupil čaja in tabaka, rekoč: „Na, za jeden rubelj prinesi čaja, a za drugi tabaka!“

„Slušam!“ — odgovori sluga držeč oba rublja v roki.

Veseleč se tobaka in čaja pride na večer poročnik domov in ne našedši naročenih stvari, pokliče slugo in ga vpraša: „Zakaj nesi prinesel, kar sem ti bil naročil?“

Oprostite, gospod poročnik, odgovori jecljaje ves prestrašeni sluga, „Po Vašem odhodu sem utaknil oba rublja v en žep in se nisem mogel nikakor domisliti, kateri rubelj ste določili za čaj, katerega pa za tabak!“

Ribniška.

V Dolenji vasi pri Ribnici povabil je župan nekega občinskega moža k shodu zaradi dolenjske železnice. Mož pomisli nekoliko, potem pa reče: „Kdo mi bo pa pot plačal?“

„Mačjafuga“.

Precej let je že preteklo, odkar sem v Ljubljani v normalno hodil. No takrat stanoval je tam gori za cerkvijo svetega Florijana nek človek, broječ tako kacic 40 do 45 let, in pravili so mu „Mačjafuga“. Pa zakaj so mu tako pravili? Zato, ker je neki vse mačke karlovškega predmestja polovil ter — pošteno tudi pojedel. Mož bil je pa tudi strasten tičar, lovec, ribič. Na Golovci imel je kar po pet do šest „rajspavmov“ v sredi mej njimi pa v tla izkopano kolibico (uto). Kakor že rečeno, bil je tudi strasten in dober lovec. Kot tacega poznal ga je posebno dobro nek ljubljanski imovit in dobrovoljen gospod. D., stanujoč tam pri pošti nekje, kateri je lov čez vse ljubil. Imel je ta gospod več lovišč v najemu, med drugimi tudi jedno na ljubljanskem barji, tam blizu Lavrice. Gospod D. povabil je večkrat Mačjofugo na lov najrajši na račji lov na barje, kajti ne le, da je Mačjafuga prav dobro streljal, bil je tudi šaljiv, dovtipen, posebno pa prav po lovsko lažnjiv. Gospod D. zbijal je ž njim svoje burke, osobito potem ko ga je opijanal, o pa tudi prej in poznej.

Nekega dne proti spomladi že je bilo, ko je sneg po noči še zmrzoval, po dnevu se pa močno tajal, pošlje g. D. svojega slugo k Mačjifugi, da ga za drugi dan povabi na lov na race blizu Lavrice. Mačjafuga se slugi posmeje ter reče: Povej ti gospodu D., da se lepo zahvalim za povabilo, ali udeležiti se pa lova že ne morem, kajti saj vé gospod, da sem popolnoma bos. Sluga odide in sporoči to svojemu gospodu.

Gospod D. odpošlje slugo takoj v drugič k Mačjifugi, — to bilo je pa že pozno v mraku — in sicer s parom čisto novih črevljev.

„Na, veli g. D. vzemi te črevlje, nesi jih Mačjifugi in reci mu, da mora jutri zjutraj točno ob šesti uri pred cerkvijo svetega Florijana čakati, da bode kar prisedel ter se z menoj na Lavrico odpeljal. Črevlji so pa njegovi, podarim mu jih“.

Da so novi črevlji Mačjofugo močno razveselili, more si sleherni misliti. Drugo jutro stal je že dosti pred šesto uro popolnoma za lov pripravljen v novih črevljih pred sv. Florijanom. Točno ob šesti pridrdra lovski voz, na njem pa več lovcev z gospodom D. in Mačjafuga urno prisede. Pripeljavši se na Lavrico, odloči g. D. Mačjifugi najbolj oddaljeno stališče ter mu naroči, da se nikamor ne odstrani, dokler ne bode lovu odtrobil, potem pa naj pride naravnost na Lavrico v gostilno. „Dobro gospod D., veli Mačjafuga ter odide na določeno mu stališče.“

Lov se prične, lov se nadaljuje, toda k Mačjifugi ne prileti niti jedna race. Okolu najstete ure pričelo je solnce dobro greti, tako da se je jel sneg naglo tajati, nastala je velika brluzga. Mačjafuga, čutil je noge vedno hladnejše, da, mokre. Ko okolu tretje ure lovu odtrobi, poda se, kakor mu je bilo naročeno, naravnost proti Lavrici, kamor je imel pa dobre pol ure hoda. Prav malo časa je hodil, in hodil je že po svojih podplatih. Gospod D. naročil je namreč črevljarju, da napravi za Mačjofugo namenjene črevlje s podplati od lepenke (Pappendeckel). Ti podplati so se že zjutraj po zmrznem snegu močno zrabili, v snežni brluzgi pa seveda popolnoma razpustili.

Mačjafuga ne len, sezuje črevlje, obesi jih na puško ter koraka bos proti Lavrici. Dospевši tja, bil je seveda objekt strašanskega grohota gospoda D. in vseh ostalih lovskih gospodov. No Mačjafuga bil je na to z jedjo

in pijačo še preobilo postrežen, — ter že pozno v noč, res da bos, zopet na svoj dom v Ljubljano pripeljan.

„Danes speljal si ti mene na led, drugi pot bodem pa jaz tebe“, mislil si je gotovo Mačjafuga, in tako je tudi bilo. Malo časa potem priredil je g. D. zopet lov na race, zopet pri Lavrici. Povabil je zopet Mačjofugo, kateremu je pa poprej par istinito dobrih črevljev poslal. Mačjafuga, kdo rajši kakor on, je povabilo se vé da sprejel, toda predno je od doma odšel, ni pozabil nekaj v žep utakniti. In kaj je to bilo? Kos ježeve kože, — kajti ježe, kolikor jih je Bog v bližini karlovškega predmestja ustvaril, je tudi vse polovil ter pojedel — in pa košček pristne črevljarske smole. Lov se je pričel, pa kmalo tudi končal, ker začelo je deževati. Pred navadnim časom je lovu odtrobito, in lovci, vsi bolj ali manj premočeni, podali so se v gostilno na Lavrici. V sobi za goste vladala je velika živahnost, smeha ni bilo ne konca ne kraja, mej tem ko je v kuhinji okolu ognja vse polno pušk in obleke viselo, mej poslednjo tudi močno premočeni črevlji gospoda D. Mačjafuga se je veselja kar žaril, kajti došel mu je ugodni trenotek osvete.

Zmuznil se je po obedu v kuhinjo. Kmalu povrnil se je pa urno skoro brez sape nazaj v sobo ter zaupije: „Gospodje niti dvesto korakov od tukaj, je čez 60 rac, samih velikih v jarkih! „Kje,? kje,? upije vse križem ter hiti v kuhinjo po obleko in orožje, gospod D. zaupije na slugo: „Janez brž mi prinesi črevlje!“

„Črevlji bili so takoj v sobi in g. D. jih hoče urno obuti. Toda ko s prvo nogo v črevelj smukne, zaupije na ves glas: „Oj ti prokleti Mačjafuga, izplačal me je!“ Mačjafuga, uprašan na cesti, kje da so race, odreže se prav krohotaje: „V črevljih gospoda. D. so, pa jih pojdi-te pogledat.“

Ko gostje vsi nevoljni zopet v sobo pridejo, zvedo, kaj da se je zgodilo, da je namreč Mačjafuga v črevlje gospoda D. ježevo kožo prismolil. Krohota ni bilo ne konca ne kraja. Mačjafuga bil je junak dneva, zato so ga pa tudi tako upijanjili, da so ga kakor vrečo žita na voz naložili ter domov odpeljali.

Modrost narodova.

(Pregovori. Na Gorenjskem zapisal Radovan.)

Po smrti je denar in kamenje vse „glih.“

Vsak pijanec ima sedem angeljev varuhov.

Če mož ženó tepe, se vsi angeljci smeja, če pa žena moža, se pa še Bog.

„Katoliško politično društvo“

sklicuje na 29. dan februarja t. l. izredni občni zbor. Na dnevnem redu je predlog tajnika Kalana: da se iz odbora in društva izključijo člani: kanonik in poslanec Karol Klun, poslanec O. Detela, poslanec Fr. Povše in poslanec Ig. Žitnik, ker so grešili proti društvenim pravilom v verskem in narodnem oziru, ko so glasovali za nemškega protestanta dr. Bocka.

Ker je predlog načelne važnosti, bilo bi želeto, da se društveniki tega zbora mnogobrojno udeleže.

V Ljubljani, na pepelnično sredo 1890.

Karol Klun,
t. č. predsednik.

„Mit Kleinen fängt man an, mit Grossen hört man auf!“

Nemški pregovor, kakor smo ga mi popravili, slove sedaj:

Idila.

Spisal Franjo.

Srčno sta se ljubila. Pri mesečnem svitu korakala sta molčé roko v roki ob Ljubljani. Vse je bilo mirno. Le kak krokar je motil sè svojim hripavim glasom sveto tihoto. Večkrat sta si pogledala prav globoko v oči in slišala sta se dva močna vzdihljaja daleč okrog. Naenkrat pa se ona strese, okrog ustnic se jej začnó nabirati gube, iztrže svojo roko iz ljubimčeve roke in — Ahhh . . . . ččin! donelo je na prestrašeno uho ljubimčevo.

Revici je ponočna sapa ob Ljubljani škodovala in dobila je influenco.

Gotovo!

„Gospod Fajdiga, jaz že sedaj vem, kako se bode vaša bodoča gospa pisala.“ „Kako morete to znati, ko tega niti jaz ne znam.“ — „A jaz vendar vem, pisala se bode gospa . . . . Fajdiga.“ —

Franjo.

Lasje in zobje.

Govoril v veselej družbi Franjo.

Lasje, zobje in oči, gospoda moja, so oni faktorji, ki krasijo človeško glavo. — Čim lepši so ti, tem lepša, tem bolj imponantna je glava. — O očeh se je že dostikrat in veliko govorilo — pograta reč ni dobra — torej hočem danes le o lasih in o zobeh govoriti. Začnimo torej pri lasih! Lasje so od narave ali črni, ali rumeni ali pa rudeči — redkokedaj beli. — Najbolj pogosto vidimo rumene in črne lasé. Rudeči lasje pomenijo nesrečo. Od rudečelascev se celo trdi, da so zli ljudje. — Pregovor pravi:

Rudečih las
Obvaruj nas!

Tembolj pa ljubimo črne in rumene lase. Koliko ljubimcev se zaljubi v zlate laske kake ljubke gospice. Koliko se jih pa tudi pri tem opeče, kajti ni vse zlato, kar se sveti in marsikrat bi z prižgano lučjo zastoj iskal koreninic pri teh lasih! No pa za to skrivnost vedô le frizêrji in ljubimec zve to le potem, ko je kinč že svojo dolžnost storil — po poroki. —

Koliko je gospodov, ki dan na dan dajejo za svoje lase denarje! In pri tem niti zgube nimajo. Srebro gre namreč iz žepa v pomado, pomada v lase in kmalu se iz las začne na glavi zopet prikazovati belo srebro. —

Narava ni vsakemu podelila jednacih las. Temu je podelila lepe, mehke lase, onemu trde, ščetinaste. Ta ima goste lase, oni pri tridesetih letih plešo. — Po laséh lahko presodiš človeka, kaj da je. — Če ima nepočesane lase, onda gotovo še ni bral „Olikanega Slovenca; če ima do pleč dolge, v vetru vihrajoče lase, je umetnik; če jih nič nima, je Turek in če ima samo na sredi glave kito, ki seza do petá, je Kitajec. —

Če preveč pijemo vino, nam gré v lase in potem nas drugi dan lasje bolé. Mnogokrat visi naše življenje na jednem lasu. Trije lasje so dolgo časa ves omikan svet vladali. —

Tudi moškemu naravni lasje niso neobhodno potrebni. — Lahko si omisli tudi lasuljo, ki ima celó mnogo prednosti pred naravnimi lasmi. Marsikak paglavec želel bi si je v osodepolnem trenutku, ko ga maščevalna roka prime za „te sladke“. Nekateri ljudje redé po zimi in po leti iz usmiljenja majhne živalice mej lasmi.

Toliko za danes o lasih, o katerih bi se še mnogo dalo povedati. — Preidimo k zobém. Zobjé nam služijo v razdrobljenje jedil. Kdor ima mlade zobé, ta vse lahko pojé, kdor ima pa stare, pa naj cepi jabolka in hruške, kajti te so za stare zobé. — Z raznimi „pulfri“ in vodami ohranimo si dolgo lepe zobé. — Če z zobmi zaškripljemo, je znamenje, da smo jezni, a jeza škoduje, torej ni dobro z zobmi škripati! Kadar nam novi zobje rastejo, radi kaj grizemo, pa tudi če nam ne rastejo novi zobje, se ne branimo, kaj dobrega prigrizniti. Kadar nas zobje bolé, slišimo vse angelje v nebesih peti. A človek se tudi najlepšega petja naveliča, če le predolgo traja in takrat si pusti zob dreti. To je čisto nedolžna operacija. Izvrši jo ali kak brivec ali pa Paichel; na sejmih pa njegov konkurent, oni strašni mož, ki upije: Zobe, zobe, zobe!

Kadar je zob zruvan, poneha navadno petje in namesto zobá je velika luknja v čeljustih. — Ženske navadno prej zgubijo zobe kakor možki in to radi tega, ker vedno jezik brusijo ob zobe — glazura se kmalu

odkrha in kadar ta izgíne, gre kmalu tudi zob rakom zvižgat. Kolikokrat se ženskam svetuje, naj držijo jezik za zobmi — je vse zastoj, vedno ga imajo le mej zobmi. — Zato pa zgubijo kmalu lepe zobé in postanejo škrbabe. — A to jim zopet ne ugaja. Zaradi tega nadlegujejo možé, da jim kupijo nove. Seveda ti se morajo udati, če nečejo večnega boja v hiši. — In veselim srcem gredo potem ženske k že poprej imenovanemu Paichlu. Ta si kupi dva, ona tri, tretja pet zob, četrta celo čeljust.

Zobé si pa tudi lahko za dva ali več dnij izposodiš. — Kadar ima ženska nove zobe, se vedno smeja, tudi brez uzroka. Največje zobé ima slon, Tem se pa ne pravi zobje, ampak čekani. Iz teh izdelujejo razne dragocene stvari. Iz naših zob ne izdelujejo ničesar. — Kadar nas nobeden zob ne boli, nam je dobro. —

Volk v ovčji obleki.

V Mariboru biva nemšk trgovec, *Heinrich Reichenberg* se piše, ki je zagrizen sovražnik Slovencem, a goreč pospeševalec nemškega „*Schulvereina*“, vsacega nam nasprotnega podjetja, zlasti pa zloglasnega društva „*Südmark*“.

Tega moža se Slovenci ogibajte! *To vam je nemšk volk v slovenski obleki.*

Nikar naj vas ne moti, da razpošilja podobice, na katerih jedni strani je v zlatu in živih barvah liki svetnik naslikan škof v polnem ornatu. Vse to je le reklama, to so le umetno nastavljene limanice, na katere se ne smete uvesti.

In če pogledate na drugo stran, videli bodete, da se ta možakar celo trudi pisati slovenski, a pogledite kako! kolikor besed, toliko hib. Zato ne dajte se begati in ne dopuščajte, da bi se vam „*odreski razposeljali po zelji*“, niti pred zeljem, marveč raztrgajte podobice, če ste jih že dobili, sicer jih pa ne sprejemajte.

To je *volk slovenskih grošev*, tacega treba odgnati od slovenskega praga.

Grozna zima.

Pred par tedni, ko smo dobili prvi led, sedelo je v neki krčmi več gospodov vkupe. Govor sukal se je o vremenu, o mrazu. Pripovedovalo se je, kako bude zime so bile nekdanj, da je drevje pokalo in so ptiči kar cepali na zemljo. Nekdo je celo trdil, da je doživel tolik mraz, da ja v toplo zakurjeni sobi voda zmrznila.

„To je vse nič!“ oglašil se jeden iz družbe. „Jaz bil sem nekoliko let na Ruskem. Tamkaj doživel sem čudnih rečij. Vseh ni da bi jih pravil. A v Moskvi dogodila se mi je taka, da je svoje žive dni ne pozabim.“

Hodil sem po ulici, kar začujem neko nenavadno zvončkanje. Bilo je tako, kakor bi kdo steklene kroglice metal ob trda tla.

„In kaj mislite, od kod je to prihajalo?“

Gostje vsi radovedni soglasno vprašajo „od kod“?

„Vidite, dragi moji, zima bila je toli huda, da so plunki od ust do tal že zmrznili in kot steklene kroglice padali na tla. Zmrzneli plunki so tako zvončkali.“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

„Vsaka reč le en čas trpi!“ rekel je Kranjec, ki je Francoza zibal. In tako je res. Batenberžan bil je danes knez, jutri pa že odgnanec in skoro na isti stopinji, kakor slavni Flohrian Hintner, ko je s tovariši na rotovži Ljubljanskem poskušal ugodnosti takozvanega „Schubzimmra“, ali ko je par tednov pozneje v Ljubljani „Pri Maliči“ odklonil ponujani dvoboj, češ, da mu nasprotnik ni jednakovrsten, ker mu nedostaje mature. Ugovor ta ni bil baš srečen in da ni bilo dobrih prijateljev, skusil bi bil Flohrian Hintner, da bivajo na svetu tudi taki ljudje, ki brez mature in krizme prav krepko birmujejo.

Hitra prememba zvršila se je tudi v časnikarstvu slovenskem. Pred par leti nastopil je z velikim aplombom goriški dr. Mahnič. Pred nastopom njegovim počil je glas: „To vam je učenjak prve vrste, bistra glava, kakeršna se more poroditi le v Kobdilji. Mahnič je zvezda, za katero bi sv. trije kralji, da so sedaj na svetu, ali vsaj na Goriškem, drage volje vzeli popotni les v maziljene roke, da bi videli vso čarobnost svetlobe njene.“

In kakor da bi se to prerokovanje res imelo uresničiti, začeli so izhajati Mahničevi znani dodatki, potem drugi proizvodi, naposled „Rimski katolik“, ž njim pa neprestani napadi na slovenska narodna podjetja. Na Goriškem sprva ni imel mnogo pristašev, tem marljiveje pritrkavali so mu pa na Kranjskem, zlasti v Ljubljani, kjer so za take jezuitske orgije najplodnejše tla. Začeli so se napadi na takozvano „liberalno narodno stranko“, objavili se članki à la „Narodni humbug“, izumili so se *novodobni Samojedi* zlorabil se je celó klerikalni „Čeh“, s kratka po receptu Mahničevem začeli so tudi njegovi Ljubljanski pristaši udrihati po nas, in boj nastal je na vsej črti.

Agitacija Mahničeva zavzemala je vedno širše kroge, začele so se kovati zloglasne zaupnice in prepovedovati „sans gene“ uničenje vseh „liberalcev“. A tudi tu pokazal je svojo veljavo pregovor „Svaka sila do vremena.“

Dr. Mahnič, ki je le vsled svoje neukročene ošabnosti boj izzval, postajal je vedno drznejši, neznosnejši, mislil je že, da je diktator vsem Slovencem. V tej oholosti spozabil se je tako silno, da je napisal znani članek, v katerem vlado pozivlje, da *uduši takoj v kali vsako narodno izjavo, v katerem je narodna društva dolžil veleizdaje.*

To je bil hud poper. Njegovi somišljeniki in posnemovalci v Ljubljani so nekoliko dni previdno molčali, češ, počakajmo, kakšen bode utis. Utis je pa bil skrajno

nepovoljen, prihajali so burni dopisi, vsa društva bila so po konci. Ko je torej vodilno glasilo občnemu gnevu dalo javnega izraza, ko se je začul tudi jako odločen glas preko Karavank, tedaj zazdel se je nekaternikom pravi čas, da prerežejo prt mej Mahničem in mej seboj. Vrgli so Mahniča raz krov, da rešijo sebe. Pri tem bili so zelo nespretni. V svoji mogočnosti napali so prav neosnovano in po nepotrebnem „Mir“. Poslednji pa jim odgovora ni dolžen ostal, povedal jim je toliko resnic, da jim njegov članek še danes po ušesih doni, liki trobente Jerihonske.

In tako bilo je vse slave Mahničeve hitro konec. On, ki je še pred par tedni bahačil, da je vse pobil in uničil, sedaj že sam gaga. Prej ošaben, postal je sedaj gnusno krotek in pobit, ne upa si niti več odgovarjati. On, ki je napisal zloglasni članek „*Bomo imeli mir v Avstriji?*“ obrnil je plašč po vetru in zdaj že kliče; „Dajte nam narodne pravice!“

Prepozno, vse prepozno! Velika sreča je bila, da se je Mahnič sam tako hitro izdal in se sam ugonobil, v svojem porazu pa še nekaternike s seboj potegnil in tako sam prouzročil neizogibno reakcijo.

Mahnič zvija se že v agoniji, pripada že mrtvecem. Delovanje njegovo bilo je kratko, a v tej kratki dobi pokazal je, koliko lulike more zasejati slepa strast in črna zloba, ob jednom pa je tudi nekaterim tovarišem potegnil krinke z obraza, da so se pokazali v pristni luči. In to je bilo dobro! Videli smo jih, kako so za Mahničem „pobirali stopinjce“ in sedaj jih dobro poznamo. Ne pojdemo jim tako hitro zopet na limanice. In to je nauk iz vse tragikomične Mahničijade.

Prof. Gratzy agitator za „Karniolijo“ in nemški „Turnverein“.

Pred ne dolgim časom vršil se je v Ljubljani pogovor mej nekim Dunajskim visokošolcem in famoznim prof. Gratzy-jem. Po običajnih pozdravljalnih frazah poprašal je profesor, je li dotični visokošolec ud ali član kakega akad. društva, tako n. pr. „Carnioliae“. Dotičnik odgovoril mu je na to, da dosedaj ni nikjer upisan ter da ne bi baš Karniolije nikdar volil, ako bi izbiral, v prvi vrsti že zato ne, ker je njegov materni jezik slovenski. — Čudom se je začudil „profesor in doktor“; posebno mu ni hotelo v glavo, da se visokošolec iz takega uzroka ogiba „Karfijolije“. „*Saj to,*“ tako modruje dalje, „*kar vaša mati govori, ni niti slovensko.* Kar imenujete „slovensko“ ni slovensko, ampak le „kranjsko“, to je vse kaj družega in s slovenščino nima prav ničesa opraviti. To govore le nekateri mladi gospodje in gospodičine. — Sicer pa sem bil o vas prepričan,“ besediči doktor philosophiae, „da pristopite baš h „Karnioliji“ in se s tem pridružite *omikanejšemu* narodu.“ —

Toliko o prvem slučaju, kaj hočemo še več! —

Da se pa prof. Gratzy ne čuti poklicanega delati propagando samo za „Karfijolijo“, temveč tudi za nemški „Turnverein“, spričuje nastopno. — Nekega lepega dne srečal je ta „schneidig“ gospod doktor, nekdanjega svojega učenca, ki ima sedaj gimnazijo že za hrptom. Ustavi ga in mej pogovorom popraša dotičnega gospoda, kako to, da ne zahaja v nobene družbe in društva. „Pristopiti bi morali n. pr. vsaj k nemškemu „Turnverein““, kajti treba je, da za čilost svojega telesa malo poskrbite“ itd. hitelo je iz ust gostobesednega profesorja. A slučajno je tu naletel zopet na nepravega; kratek odgovor in zelo dolg nos, bil je konec debate. —

Davorin Trstenjak.

Začetkom tega meseca umrl je v Starem Trgu pri Slovenjem Gradci gosp. župnik **Davorin Trstenjak**, starina slovenskih humoristov, uzoren rodoljub.

Na njegovem grobu plakamo tudi mi in mu kličemo:

Večna ti slava!

„Vojska med Cerkvijo in antikristom.“

(Iz 7. štev. „Zgodnje Danice“).

Perva ura:

Zelenec: Zmaga je naša!

Mason: Zmaga je naša!!

Liberaluh: Zmaga je naša!!!

Šesta ura:

Liberaluh: Zmaga je naša!!!

Mason: Zmaga je naša!!

Zelenec: Zmaga je naša!

Pet minut pred 12. uro:

Mason: Zmaga je naša!!!

Zelenec: Zmaga-a-a

Liberaluh: Zmaga je naša!!!!

Dvanajsta ura:

Zelenec: é é é — — —

Mason: é é é — — —

Liberaluh: é é é é — — —

Cerkev: Zmaga je moja. Alleluja!

Na maskaradi Sokolovi

prodajale so se posebne, baš za predpustni torek prirejene izdaje „Slovenskega Naroda“ in „Brusa.“

Ker jih marsikateri čitatelj ni dobil v roke, ponatisnemo tu naslednje domače stvari:

(Zbor dodatkolgov v Rimu) imenoval je v izredni seji dr. M. Ahčin-a v Gorici častnim članom. Med sejo

je nekdo zazvižgal, a pozneje dognalo se je, da so le zacvilile vrata, skozi katere je odhajal sluga v tiskarno, naročat diplomu. — Istemu gospodu zagotovljen je za njegov glasoviti spis proti narodnim društvom italijanski red sv. Irredente. Komentar nepotreben.

(*Skrajna nedoslednost*). Znani urednik rodoljubne „Priloge“, videvši svoje neuspehe, odpotoval je v Pariz, šel na Eiffov stolp in skočil doli; a sredi padca premislil si je in se vrnil nazaj na vrh stolpa.

Tolminska.

Šebrelje imenuje se znamenita vas, ki sluje daleč okrog. Znana je bila že davno prej, nego je gospod Lapajne iz Šebrelj dobil svojega Anžeta, ki ga je v koši nosil v Pariz.

Šebreljci so na glasu zaradi raznih smešnic, podobni so v tem nekako Ribničanom.

Nedavno čul sem naslednjo nekoliko roboto smešnico.

V Tolminu bil je pred mnogimi leti komisar, rodom Lah, ki je imel v Kanalu brata, ki je bil tudi uradnik.

Komisar se je rad šalil in prašal je nekega dne Šebreljca, prišedšega v pisarno:

„Oče, ali imate še tisto kozo, ki daje *sedem rešet* mleka?“

„O gospod, nemamo je več. Prodali smo jo v Lahe in tam je „storila“ — dva kozla. Jeden je prišel za komisarja v Tolminu, drugi je pa v Kanalu,“ bil je odgovor

„Ali te ni sram Pepček? Ančika ima v spričevalu „prav dobro“, ti pa samo zadostno!“
 „Ančika je pa ženska, zato jej jeziček bolj gladko teče!“

Telegrami „Brusu“.

Hrenovice na Notranjskem: V naši fari, ki ima 22 vasij in 4148 rekše: štiri tisoč sto in osem in štiri-deset duš, imamo samo dva duhovna gospoda. Ni še dolgo temu, ko je bilo v naši fari 7 duhovnih gospodov. Pri tako nedostatnem pastirstvu se ovce lahko zapasejo, ker so preveč zapuščene.

Ribnica: V Sušji pri Ribnici je taka suša, da se občinski možje bojé, da ne bi lukamatija, ako bi se dolenska železnica zidala, njih hiš osmodil, zaradi tega so tudi sklenili, da ne dadó ne kamenja ne denarja za železnico.

Kamnik: Kamniški „ribič“ nevarno zbolel, ker se mu je voda popolnoma zaprla. Po mestu splošna žalost, v nekaterih pa veselje, ker smo obogateli za novo redkost, da imamo suh vodovod.

Bloke: V nas pričela se je nova kupčija, za katero Vaš gospod Verderber še ne ve. Pri zadnjem izpraševanju se je kakor na semnji „glihato“ za izpovedne listke, koliko bode kdo dal! Prihodjič kaj več, danes je le za poskušnjo.

Kapele pri Brežicah. Dne 4. t. m. smo že drugi pot volili v občinski zastop, ker je namestništvo prvo volitev ovrglo. Župan Soréič ne pride več na prestol, ker ima sedaj 13 odbornikov proti sebi in mu je samo pet nemčurjev zvestih ostalo. Posluževal se je vseh sredstev, hodil na vse kraje prosjačit za glasove, obetal jedi in pijače, naprosil celo godce, kateri naj mu sedaj zagodejo žalostinko. Sedaj je še jedna nemčurska trdnjava ob hrvatski meji, to je na Bizeljskem. Pa tudi ta se bode zrušila. Propalega župana našega tolažil je oblasten gospod do 11. ure po noči. Župan naj se pa tolaži tudi sam, saj je dolgih šest let nemški zvonec nosil, da mu je že vrat ves oguljen. Zdaj pa delaj pokoro za vse pregrehe, ki si jih svojim sosedom prizadel. Razne jedi in pijače, ki jih je volilcem občanom obetal, naj pa sedaj v božjem strahu sam zauživa.

Gorica: Dr. Mahnič je tako dolge okolu sebe bil in tolkel, da se je naposled sam ubil. „Kdor z mečem okol' hodl, skozi „krvavo stegno“ okol' pride“ pravi nekje sv. pismo.

Šaljiv rebus.

(Rešitev v prihodnji številki.)

Zabavna naloga

v prejšnji številki reši se tako:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Najprej položi se 7. palčica na 10., potem 5. na 2., dalje 3. na 8., potem 1. na 4. in naposled 6. in 9. skupaj v jeden križ.

Prav so jo rešili: Valentin Pogačnik, J. M. in I. Ž. v Ljubljani.

Listnica uredništva.

Gosp. J. M.: Na to smo že mislili in naročili dve jako lepi sliki Slavjanskega in njegove soproge. Ako jih dobimo pravočasno, priobčili jih bomo s primernim tekstom v prihodnji številki.

Gosp. Slavko Žigosovič: Mahnič je svojo ulogo že odigral, zatorej ne kaže, da bi se z njim tako obširno bavili.

Gosp. N. N. v Ljubljani: Za to številko ni bilo mogoče. Sicer je pa „Postno premišljevanje o nebeških in posvetnih obrestih“ deloma prehudo in bode treba nekoliko sprememb.

„Brusovega“
I. letnika (1889)
dobé se še vse številke v
„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.